

NEBEZPEČNÉ LETO

CHARLOTTE
LINK

Jazdecký dvor Soví hrad

NEBEZPEČNÉ LETO

Charlotte Link

VYDAVATELSTVO
ARKUS

Original title: Reiterhof Eulenburg – Gefährlicher Sommer (vol.3)

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG
© 2013 Bastei Lübbe AG, Germany

Slovak edition © 2022 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.
Translation © 2022 Vojtech Czobor
Cover design © 2022 Richard Mečič

Z nemeckého originálu Reiterhof Eulenburg, Gefährlicher Sommer,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2013,
preložil Vojtech Czobor.
Obálku navrhol Richard Mečič.
Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica
v roku 2022 ako svoju 478. publikáciu.
Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-118-2

Tom sa zobudil uprostred noci. Prenikavo ho bolela hlava a cítil nevoľnosť. Keď sa opatrne posadil, hlava sa mu dokonca zakrútila. Tvár mu horela.

Nemôžem byť predsa naozaj chorý, pomyslel si znechutene.

Už večer mu nebolo dobre. Bol unavený, nemal hlad a pri každom pohybe ho zalial pot. Keď si potom ľahol a chcel, ako mal vo zvyku, ešte čítať, začali mu slziť oči. Pevne sa však rozhodol, že nikomu nič nepovie. Nakoniec, práve sa začali letné prázdniny a na Soví hrad, prázdninovú jazdeckú školu jeho rodičov, už prišli všetci letní hostia. Nechcel prepásť ani jeden deň. Teraz teda nemôže ochorieť!

Zrazu však začal pochybovať, či sa mu podarí predstierať, že je všetko v poriadku. S námahou sa postavil a odvliekol sa z izby cez chodbu do kúpeľne. V zrkadle zazrel bledú tvár s veľkými, neprirodzene sa lesknúcimi očami. Dúfajme, uvažoval, že je to len prechladnutie. To sa pomerne rýchlo pominie.

Predbežne sa nikto nič nedozvie, zaprisahal sa. Ešte niekoľko dní a zvládnem to.

So stuhnutými a boľavými kosťami sa dotackal nazad do postele a uľahčene si vydýchol, keď si mohol hlavu opäť položiť na vankúš. Ešte nikdy v živote ho niečo tak strašne nebolelo.

Keď sa Tom na druhé ráno zobudil, cítil sa ešte biednejšie než v noci. Bolelo ho celé telo. Jazyk sa mu zdal suchý a opuchnutý, bol ako chumáč vaty. So stonaním sa vyplazil z postele.

Zdá sa, že som skutočne chorý, matne uvažoval a cítil, ako jeho vôľa celú záležitosť utuľat' slabne. Keď to takto pôjde ďalej, bude mu možno aj jedno, či sú letné prázdniny alebo nie.

V kúpeľni si potom objavil na krku, pleciach a ramenách červené vyrážky. Ak to nie je alergia – a Tom alergiami nikdy netrpel – je to určite nejaká detská choroba. Pokiaľ vedel, oči kiahne sa začínajú za ušami. S pomocou dvoch zrkadiel, patrične vykrútený, si prezrel rozhodujúce miesta. Nie, za ušami nič nebolo. Uvažoval, či nemá zájsť dolu po nejaký lexikón, v ktorom by sa dala nájsť choroba, čo sa prejavuje jeho symptómami. Kým však stihol realizovať svoj plán, opäť prišli závraty. Sadol si na okraj vane a čakal, až šum v hlave prestane. Odrazu mu bolo jasné: Bol taký chorý, že by nevládal ani zísť dolu do kancelárie svojej mamy a vytiahnuť si nejakú knihu z regálu.

Len čo opustil kúpeľňu, stretol Kathrin. Dievča patrilo k hosťom na Sovom hrade, bolo tu už po tretíkrát a zvyklo vyrábať problémy, pretože život na Sovom hrade mu nepripadal dostatočne noblesný. Dnes sa však nezdalo, že by Kathrin začala vyťahovať svoje bežné sťažnosti. Vyzerala žalostne.

„Tom, ja neviem, čo so mnou je! Je mi tak zle! Strašne ma bolí hlava a som celá rozhorúčená!“

Tom sa na ňu uprene zahľadel. „Aj ty?“

„Ako to myslíš – aj ja?“

„Ani mne nie je dobre. A po celom tele mám také čudné vyrážky.“

„Aj ja,“ priznala sa Kathrin. Líca mala červené od horúčky.

„Tom, musíme to povedať tvojej mame.“

„Áno... máš pravdu. Vráť sa zatiaľ nazad do postele, Kathrin. Poviem mame, čo sa deje.“

Chvíľu počkal, kým mu prešli opätovné závraty, a pobral sa dolu schodmi.

Kathrin a ja, uvažoval. Stačí ešte niekoľko dní, a budú to mať všetci, nech už je to čokoľvek. Ach, bože, táto mizerná choroba nám tu všetkým znivočí prázdniny!

Zdalo sa, že jeho predtucha je správna.

Vonku jasne svietilo slnko. Od blízkeho mora vial na krajinu ľahký, čerstvý vietor, ktorý sa postaral o to, aby nebolo príliš horúco. Listy stromov boli sýto zelené, jablká sa sfarbovali dočervena a hrušky dožltá. Na ohradených pastvinách sa popásali kone. Od mora prilietali škriekajúce čajky, spúšťali sa nadol nad dvor i stajne, aby potom vzlietli a ako biele bodky zmizli nad horizontom.

Ako je tu krásne, pomyslela si Pat, a aká som tu šťastná!

Opierala sa o plot pasienka a prizerala sa svojej kobyľke Fairytale, ktorú si, tak ako minulý rok, priviezla so sebou na transportéri. Srst Fairytale sa na slnku leskla ako zrelý červený gaštan. Kôň zodvihol hlavu a dlho a veselo zaerdžal. Vedľa Pat ležal jej pes Tobi. Tobi bol miešancom nedefinovateľného pôvodu. Jeden zverolekár v ňom spoznal stopy bernského

salašnického psa a kólie, ale, ako tvrdil, v priebehu generácií sa doň mohlo zamiešať i množstvo iných rás. Tak či onak, Tobi bol skoro taký veľký ako mladé teľa, mal huňatú sivú, čiernu a hnedú srst' a obrovské biele laby. On a Pat viseli na sebe ako bodliak na ponožke. Keď ho poznala, bolo to psie mláďa, ktoré sa práve pokúšalo robiť prvé nemotorné kroky. Pat si ho od prvého momentu zamilovala. Nemal sa vtedy dobre: Jeho majitelia ho týrali a držali na reťazi. V jednu hmlistú noc sa ho pokúšala vyslobodiť a rovnými nohami pritom vhupla do nebezpečnej situácie. Spolu s priateľmi sa im vtedy podarilo odhaliť zločineckú bandu. Odvtedy zostal Tobi navždy s ňou.

Usmiala sa pri tej spomienke a keď začula kroky, obzrela sa. Cez lúku prichádzali dve plavé dievčatá. Pat ich pozdravila: „Ahoj, Angie! Ahoj, Diana!“

Dievčatá podišli k nej. Pred rokom prvýkrát trávili s Pat prázdniny na Sovom hrade spolu s Tomom a Chrisom, ktorého rodičia mali v blízkosti penzión. Chris bol Tomov najlepší priateľ, s ktorým spoločne vyriešili záhadu okolo krádeží. V zime sa potom opäť všetci stretli na jazdeckom dvore. Všetko bolo zasnežené a keď jazdili, koňom prúdila z nozdier biela para. Vtedy sa znovu odohrali prekvapivé veci: Išlo o legendárny poklad a ľudia, ktorí sa ho pokúsili nájsť, sa nešťítali ničoho, aby sa dostali k údajne neuveriteľnému bohatstvu.

„Vieš niečo nové o Tomovi?“ spýtala sa Angie.

Pat pokrútila hlavou. „Nie. Práve som sa vás chcela spýtať to isté.“

„Ešte stále k nemu nikto nesmie,“ povedala Diana. „Podľa pani Andresenovej to vyzerá na niečo vážne, vidieť to aj na jej mimoriadne ustarostenej tvári. Vraj už aj Kathrin nahlásila chorobu!“

„Ach, nie,“ zlostne sa uškrnula Pat. „Ak chcete vedieť môj názor, len sa chce, ako zvyčajne, uliat' z hodiny jazdenia!“

Kathrin nejako zvlášť obľúbená nebola. Teraz však Diana pokrútila hlavou. „Videla som ju. Zdá sa, že má skutočne horúčku. Okrem toho sa ešte ďalšie tri dievčatá sťažovali na nevoľnosť.“

„Také svinstvo,“ mienila Pat. „Ak tu prepukla nejaká choroba, tak máme po chlebe! Nakoniec nás všetkých pošlú nazad domov.“

„Dúfajme, že to nezájde až tak ďaleko!“ vystrašene povedala Angie.

Tri dievčatá ešte chvíľu pozorovali kone a potom sa pobrali na hodinu jazdenia. Na dvore zazreli stáť neznáme auto.

„Lekár,“ povedala Diana.

Odrazu mali pocit, že situácia nie je až také neškodná, ako si mysleli.

„Nuž,“ povedal lekár a významne sa pozrel na pani Andresenovú, „je to vážna vec. Váš syn má šarlach.“

„Čože?“

„To predsa nie je možné,“ slabým hlasom povedal Tom.

„Ale áno, kamarát. Žiaľ. Nemožno o tom vôbec pochybovať. Teraz budeš musieť ležať približne tri týždne v posteli.“

„Sú prázdniny!“

„To choroby nezaujíma,“ povedal lekár, akoby bol nejaký školník. Potom sa obrátil k pani Andresenovej. „Rád by som ešte prehliadol tri ďalšie deti, ktoré nahlásili, že sú choré. Obávam sa však, že zistím to isté.“

Pani Andresenová zbledla. „To je ale skutočná katastrofa, pán doktor. Všetkých mojich prázdninových hostí budem musieť poslať domov.“

„Áno. Je to nutné. A naliehavé. Inak tu máte do týždňa dokonalý lazaret.“

Ako sa dalo predpokladať, Kathrin a tie ďalšie tri dievčatá mali tak isto šarlach. Do večera sa k nim pripojilo ešte jedno dievča z kuchyne. Ukázalo sa, že pôvodcom celej tej skazy je práve ona, lebo jej sestra doma mala šarlach a jej ani len na um nezišlo, aby sa jej vyhýbala. Po tomto priznaní si ľahla do postele, lebo ňou začala lomcovať zimnica.

Správa o šarlachu obletela Soví hrad rýchlosťou blesku. Už na druhé ráno prišli prví rodičia, ktorí si chceli svoje deti odviezť domov. Ešte predtým pani Andresenová pri raňajkách vo veľkej jedálni oznámila, že jazdecká škola musí byť, žiaľ, počas týchto prázdnin zatvorená.

„Veľmi ma to mrzí, ale bolo by vrcholne nezodpovedné ponechať vás tu,“ povedala. „Takmer určite by ste sa nakazili, no takto je ešte šanca, že sa nákaze vyhnete. Inkubačná doba je pri šarlachu tri až štyri dni, ak teda budete po týždni v poriadku, je takmer isté, že ste sa nenakazili. Napriek tomu sa musíte ešte štrnásť dní vyhýbať akémukoľvek kontaktu s inými ľuďmi. Viem, že vám to dokonale pokazí celé prázdniny. Ja vám môžem povedať iba to, že nám všetkým zo Sovieho hradu je to veľmi ľúto.“

Raňajky sa skončili v pochmúrnej nálade.

Hodina jazdenia v ten deň odpadla, lebo pani Andresenová považovala za užitočnejšie udržiavať hostí tak ďaleko od seba, ako to len bolo možné. Medzitým informovala všetkých rodičov, oznámila im, že ich deti sa vracajú domov, a zorganizovala náhradu výdavkov. Bola sklúčená a cítila sa mizerne. Soví hrad, to bola *jej* jazdecká škola. Viac než jej manžela. Investovala do nej všetky svoje nápady, energiu

i organizačný talent. Vypuknutie choroby, ktoré znamenalo zavretie školy na celé leto, pocítovala ako osobné zlyhanie.

Diana zavolala Tomovmu priateľovi Chrisovi, s ktorým bola dohodnutá, že si popoludní pôjdu zaplávať. „Nemôžeme prísť,“ oznámila mu smutne. „U nás vypukol šarlach. Zatvoria celý Soví hrad a nás pošlú domov.“

„To predsa nie je možné!“ povedal rozhorčene.

„Veru áno. A ani my nesmieme zájsť k tebe a ty nesmieš sem. Ach, Chris, tak sme sa tešili na tieto prázdniny!“

Popoludní sa objavili Patini rodičia s transportérom, aby ju i jej koňa odviezli domov. Pokúšali sa upokojiť ju. „Máš svojho koňa a doma máš peknú záhradu. Aj tam si to môžeš celkom príjemne užiť.“

„To nie je to isté,“ tvrdohlavo oponovala a potriasla dlhými červenými kučerami, s ktorými niekedy vyzerala trochu ako divoška. „Unudím sa na smrť!“

„Srdečná vďaka,“ nazlostene povedala jej matka. „Je to skutočne pekné, keď naša jediná dcéra je tak rada s nami!“

Pat sa dokonca nemohla rozlúčiť ani s Tomom. Angie a Diane bolo do plaču, keď s Tobim nastúpila do auta a keď sa ich prives s krásnou Fairytale pohol.

„Také svinstvo!“ povedala Angie z hĺbky duše.

K večeru už Soví hrad celkom spustol. Žiaden veselý džavot, žiadne hlasy, žiadne prechádzajúce sa skupinky desiatok chlapcov a dievčat. Žeravé červené slnko klesalo do mora, keď pán Andresen viezol Angie a Dianu na stanicu. Chceli ísť do Hamburgu a odtiaľ večerným vlakom do Kielu. Spomínali na to, ako ich pred týždňom Tom na tej istej stanici vyzdvihol – na koči, tak, ako to robil vždy. Teraz sa im však naozaj tlačili do očí slzy. Strnulo sa pozerali von oknom a snažili sa vyhnúť pohľadu jedna na druhú.

„Na Vianoce,“ nadhodil pán Andresen, „prídete jednoducho opäť.“

Vianoce! Zdalo sa im, že to bude najmenej o sto rokov.

Doma sa snažili užívať si prázdniny, ako sa len dalo, ale skutočne veselá nálada sa akosi nechcela dostaviť. V prvom období, pokiaľ nebolo isté, či sa nenakazili, nesmeli opustiť dom ani navštíviť priateľov. Vyhrievali sa na slnku v záhrade a na smrť sa nudili.

„Teraz by sme mali hodinu jazdenia,“ povedala vždy Angie, alebo: „Teraz by sme spolu s Tomom, Chrisom a Pat ležali na pláži!“

„Ak si takto budete neustále pripomínať Soví hrad, nikdy sa nedokážete zmieriť s tým, že tam už nie ste!“ krútila hlavou ich mama. „Teraz využite danú situáciu najlepšie, ako sa len dá. Tešte sa napríklad, že ste sa nenakazili ako chudák Tom a nemusíte tri týždne ležať v posteli!“

Angie čosi zamrmlala a zišla do pivnice, aby si z mrazničky doniesla zmrzlinu. Mama si vzdychla. Prázdniny jej dcér ju začali vyčerpávať.

A potom, o dva týždne, odrazu prekvapivo zavolała Pat. Jej hlas znel vzrušene a radostne.

„Počujte,“ povedala, „moja mama dostala perfektný nápad...“